

mindste tør jeg for mit Vedkommende ikke paastaa, at det har været Tilfældet; jeg indrømmer, at man ikke ligeoverfor Generalauditørens Erklæring kan fastholde Paastanden derom, thi han er ikke bleven overbevist om, hvorvidt der har fundet Bedrageri Sted eller ikke. Udvalget har efter alt dette maattet fastholde som sin Mening, at der i begge Henseender virkelig har fundet betydelige Nordener og Misligheder Sted. Det har dernæst erkjendt, at der fra Ministeriets Side, og navnlig under den nuværende Minister, er gjort alvorlige Skridt til at bringe denne Sag for Dagen, saaledes at der saa meget som mulig kunde komme Lys i den; men naar ikke desto mindre Udvalgets Flertal har ment ikke at kunne tiltræde den i Landstinget vedtagne Indstilling, hvorefter først Marineministeriets Færd anerkjendes, og Ministeren derefter opfordres til at have sin Opmærksomhed vedvarende henvendt paa Bærfætt, har det følgende Grund. Udvalget gaar overhovedet ud fra, at det, saaledes som Revisionssværet her er ordnet, er en Nødvendighed at støtte Statsrevisionen i alle Tilfælde, hvori det ikke ligefrem er en Umulighed. Det gaar ud fra, at vor Statsrevision har en meget besværlig Stilling paa Grund af den Maade, hvorpaa Revisionen er ordnet, idet vi ikke her, saaledes som andre Steder, have en Regnskabsret. Der er her udnævnt 4 Mænd til at foretage hele Arbejdet, og de ere ofte ude af Stand til at skaffe sig et fuldstændigt Indblik i Forholdene samt til i Tide at standse, hvad der maatte være kommet frem af en mindre helbig Natur. Det er en Selsølg, at en Statsrevision, der er stillet saaledes som vor, er meget betænkelig ved at gøre Indstillinger, fordi den veed, at den ved at røre ved saadanne Forhold naturligvis paadrager sig Modstand fra forskjellige Sider, og at den, hvis den skulde komme til at gøre Nogen Uret, vilde blive meget haardt bedømt. Som Følge af denne Stilling er Statsrevisionen overordentlig varsom i sin Behandling af saadanne Forhold, og den skrider kun meget nødig til at gribe ind. Dette har ogsaa denne Gang været Tilfældet, og det er mig bekjendt, at Statsrevisionen er bleven enig om at vælge den mildeste Indstillingsform, den kunde finde, i denne Sag, for kun at gjøre saa lidt som muligt. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at den Indstilling, Statsrevisionen har gjort, paa ingen Maade indeholder nogen Bebrejdelse imod Ministeren, hvad der ogsaa vilde være uretfærdigt. Statsrevisionens Indstilling gaar ud paa, at „Marineministeren opfordres til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Bærfættets Tilstand“. Det forudsætter altsaa, at Ministeren paa en tilfredsstillende Maade har sin Opmærksomhed henvendt paa alle de Forhold, der ligge under hans Næsefort; men paa Grund af Omstændigheder, der ere komne frem under tidligere Bærfættbestyrelser, opfordrer man ham til at henvende endel af sin Opmærksomhed mere,

end man i Almindelighed kan forlange af en Minister under almindelige Forhold, paa disse Tilfælde. Deri ligger aabenbart ingenlunde et Angreb paa Ministeren eller nogen Dadel over, hvad han før har gjort; det er kun en Antydning af, at det er nødvendigt, at der bliver passet særligt paa Bærfætt, og man søler sig overbevist om, at Ministeren, som gjør det paa andre Omraader, ogsaa vil gjøre det, naar han gjøres opmærksom paa, hvad han vel forøvrigt vidste, at der her er Forhold, som trænge til særlig Opmærksomhed. Det forekommer mig, at der i Statsrevisionens Udtalelse snarere ligger en Støtte for Ministeren, thi hans Stilling ligeoverfor Bærfætt og den Reform, der maatte ligge ham paa Sinde, bliver derved lettet. Dertil kommer, at man, hvis man dertil skulde søie en Anerkjendelse af Ministerens Virksomhed i denne Sag, efter Udvalgets Flertals Mening, vilde gjøre dette lidt vel tidligt, thi vistnok tvivler Flertallet ligesaa lidt som Statsrevisionen om, at Ministerens Virksomhed har været anerkjendelsesværdig, men det forekommer os, at det i en Sag som denne maa gjælde, at man ikke udtaler sin Anerkjendelse, før det er bevist, at den er fortjent. Det gjælder i en alvorlig Sag som denne ikke om at udtale et Skjøn, men det gjælder om virkelig bevislige Ting. Det er er nu ganske vist, at Ingen kan tvivle om, at Ministeren har viist en meget god Billie; men forinden man gjør et saadant Skridt som at udtale en offentlig Anerkjendelse, maa man ikke alene vide, hvorledes Ministerens Billie har været, men ogsaa hvorledes de Forskrifter, han har givet, have virket. Anerkjendelsen rammer nemlig ikke blot Ministerens Person, men ogsaa de af Ministeren truffne Forholdsregler, og om disse kan man umuligt i dette Dieblik danne sig nogen Dom. Det er ganske vist, at disse Forskrifter maa betegnes som gode og mere betryggende, men hvem garanterer for, at de blive overholdte? Jeg skal gjøre opmærksom paa, at tidligere givne Forholdsregler ikke ere blevne overholdte, saaledes navnlig, som jeg for lidt siden tillod mig at fremhæve, Forskrifterne med Hensyn til Rullene, og der er isørigt mange andre Exempler paa, at Forskrifterne ikke ere overholdte, f. Ex. med Hensyn til Lømmerebesigtigelsen. Det har ikke været tilladt Leverandørerne at give dem, der have med Besigtigelsen at gjøre, saameget at drikke, at man kunde se, de have drukket. Jeg bruger her det mildeste Udtryk, thi efter Auditørens Erklæring maa det siges at være konstateret, at man kunde se, de havde drukket. Det har heller ikke været tilladt, at den Officer, som var Formand for Besigtigelseskommissionen, gik bort under Besigtigelsen. At dette kan ikke have været tilladt, men ikke destomindre er det sket, og hvem garanterer for, at det ikke heretter vil gaa paa samme Maade, og at ikke en lignende Overtrædelse paa dette Gebet kan finde Sted efter de nye Bestemmelser? Jeg tvivler ikke